

Wydanie tymczasowe

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 7 września 2023 r. (*)

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zasada neutralności VAT – Zasada skuteczności – Zbyt wysoka stawka VAT na fakturze zakupu – Zwrot nadpłaty – Skarga wniesiona bezpośrednio przeciwko organom administracji – Wpływ ryzyka podwójnego zwrotu tego samego VAT

W sprawie C-453/22

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze, Niemcy) postanowieniem z dnia 27 czerwca 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 lipca 2022 r., w postępowaniu:

Michael Schütte

przeciwko

Finanzamt Brilon,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: M. Safjan, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes trzeciej izby, i N. Piçarra, sędzia,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Michaela Schüttego – H. Nieskens, Rechtsanwalt,
 - w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller i N. Scheffel, w charakterze pełnomocników,
 - w imieniu rządu czeskiego – O. Serdula, M. Smolek i J. Vlášil, w charakterze pełnomocników,
 - w imieniu Komisji Europejskiej – J. Jokubauskaitė i L. Mantl, w charakterze pełnomocników,
- podjęwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r. (Dz.U. 2010, L 189, s. 1), (zwanej dalej „dyrektywą VAT”), a także zasady neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) i zasady skuteczności.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy skarżącym w postępowaniu głównym, Michaellem Schüttem, a Finanzamt Brilon (urzędem skarbowym w Brilon, Niemcy, zwanym dalej „urzędem skarbowym”) w przedmiocie prawa do uzyskania, na podstawie zasady sędusności, zwolnienia z VAT danego a posteriori przez niemiecki organ podatkowy oraz odsetek od kwoty tego podatku.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 168 lit. a) dyrektywy VAT stanowi:

„Jeżeli towary i usługi wykorzystywane są na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, podatnik jest uprawniony, w państwie członkowskim, w którym dokonuje tych transakcji, do odliczenia następujących kwot od kwoty VAT, którą jest zobowiązany zapłacić:

a) VAT należnego lub zapłaconego w tym państwie członkowskim od towarów i usług, które zostały mu dostarczone lub które mają być mu dostarczone przez innego podatnika”.

4 Zgodnie z art. 178 lit. a) tej dyrektywy, aby móc skorzystać z prawa do odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. a), podatnik „w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6”.

Prawo niemieckie

5 Paragraf 163 Abgabenordnung (ordynacji podatkowej, BGBl. 2002 I, s. 3866, zwanej dalej „AO”) przewiduje:

„1. Podatki mogą być określone w niższej wysokości, a poszczególne podstawy opodatkowania, o ile podwyższają podatek, mogą nie zostać uwzględnione przy określaniu podatku, jeżeli z uwagi na konkretne okoliczności danego przypadku wyższe opodatkowanie byłoby niesłuszne.

[...]”.

6 Paragraf 227 AO stanowi:

„Organy podatkowe mogą umorzyć zobowiązanie podatkowe w całości albo w części, jeżeli pobranie podatku w danym przypadku byłoby sprzeczne z zasadą sędusności; przy zachowaniu takich samych przesłanek zapłacone już kwoty mogą zostać zwrócone albo zaliczone na poczet przyszłych należności”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

7 Skarżący w postępowaniu głównym jest rolnikiem, a także leśnikiem. W latach 2011–2013 kupił drewno od różnych dostawców, a następnie odsprzedał je i dostarczył swoim klientom jako drewno opałowe. Podczas gdy stawka VAT widnieje na fakturach jego dostawców była stawką

podstawowej w wysokości 19 %, stawki wskazanej na fakturach wystawionych przez skarżącego w postępowaniu głównym jego klientom była stawka obniżona w wysokości 7 %.

8 Dostawcy kałdorazowo składali deklarację VAT i odprowadzali VAT według stawki 19 % do niemieckich organów podatkowych. Natomiast skarżący w postępowaniu głównym zadeklarował dokonane przez siebie transakcje sprzedaży według stawki wynoszącej jedynie 7 % i odliczył VAT naliczony od zakupów według stawki 19 %. Powstało zobowiązanie podatkowe zostało przez skarżącego zapłacone niemieckim organom podatkowym.

9 Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze, Niemcy), który jest sądem odsyłającym, wyjaśnia, że w żadnym momencie nie było oznak zbliżającej się niewypłacalności skarżącego w postępowaniu głównym ani podejrzenia oszustwa po jego stronie. W toku kontroli podatkowej urząd skarbowy uznał, że transakcje sprzedaży skarżącego w postępowaniu głównym bądź podlegały nie stawce obniżonej VAT, lecz stawce podstawowej.

10 W wyniku tej kontroli podatkowej zostało wszczęte postępowanie sądowe przed Finanzgericht Münster (sądem ds. finansowych w Münsterze). W wyniku tego postępowania sądowy sąd ten stwierdził w wyroku z dnia 2 lipca 2019 r., który obecnie stał się prawomocny, że transakcje skarżącego w postępowaniu głównym objęte podatkiem należnym podlegają obniżonej stawce VAT. Sąd ten uznał jednak, że zakupy dokonane przez skarżącego w postępowaniu głównym również podlegały stawce obniżonej w wysokości 7 %. W konsekwencji odliczenie VAT naliczonego przez skarżącego w postępowaniu głównym zostało odpowiednio zmniejszone.

11 W celu wykonania tego wyroku urząd skarbowy zażądał, decyzjami z dnia 30 września 2019 r., kwot VAT należnych za lata 2011–2013 wraz z odsetkami. Skarżący w postępowaniu głównym zwrócił się zatem do swoich dostawców, aby skorygowali oni dotyczącą go faktury i wypłacili mu różnicę.

12 Wszyscy dostawcy podnieśli wobec powoda w postępowaniu głównym zarzut przedawnienia przewidziany w niemieckim prawie cywilnym. Sporne faktury nie zostały zatem skorygowane, a powód w postępowaniu głównym nie otrzymał od swoich dostawców żądanych zwrotów.

13 W tych okolicznościach pismem z dnia 24 października 2019 r. skarżący w postępowaniu głównym skierował do urzędu skarbowego wniosek o przyznanie, ze względów suszności, żądanego a posteriori zwolnienia z VAT oraz odsetek od tej kwoty VAT, zgodnie z §§ 163 i 227 AO.

14 Urząd skarbowy oddalił ten wniosek decyzjami z dnia 3 i 16 grudnia 2019 r. ze względu na to, że skarżący w postępowaniu głównym był sam odpowiedzialny za sytuację. Wniesione przez niego odwołania od tych decyzji oddalających również zostały uznane za bezzasadne decyzje wydane w dniu 24 lipca 2020 r.

15 Skarżący w postępowaniu głównym zaskarżył oddalenie jego wniosku o zwolnienie z VAT, którego zażądano a posteriori przed sądem odsyłającym. Sąd ten wyraża wątpliwości co do wykadni dyrektywy VAT w odniesieniu do stosowania zasady neutralności podatkowej i zasady skuteczności do prawa do zwrotu.

16 Jego wątpliwości opierają się również na możliwości dokonywania przez dostawców nieograniczonego w czasie korygowania faktur, a w konsekwencji dokonania tego w terminie późniejszym niż zwrot należności nabywcy przez niemieckie organy podatkowe. Gdyby dostawcy ci zwrócili się następnie do tego organu o zwrot nadpłaconej kwoty, narażałoby to rzeczony

organ na ryzyko konieczności dwukrotnego zwrotu tego samego VAT, bez potrzeby dochodzenia roszczenia od nabywcy towarów będących przedmiotem tych faktur.

17 W tej sytuacji Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym przepisy dyrektywy [VAT] – w szczególności zasada neutralności podatkowej i zasada skuteczności – wymagają, by skarżący miały bezpośrednio względem organu podatkowego prawo do zwrotu nadpłaconego przez niego na rzecz jego dostawców VAT wraz z odsetkami, również wówczas, gdy nadal istnieje możliwość, że organ podatkowy zostanie wezwany przez dostawców na podstawie korekty faktur w późniejszym terminie i może wówczas – w danym przypadku – nie mieć już możliwości ponownego skierowania wniosku do skarżącego, w związku z czym istnieje ryzyko, iż organ podatkowy będzie musiał zwrócić ten sam VAT dwukrotnie?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

18 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę VAT, zasadę neutralności VAT i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby odbiorcy dostaw towarów przysługiwało bezpośrednio względem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze, który on zapłacił swoim dostawcom i który wpłacili oni do skarbu państwa, jak również związane z nim odsetki, w okolicznościach, w których, po pierwsze, nie można mu zarzucić oszustwa, nadużycia lub niedbalstwa, nie może on już żądać tego zwrotu od tych dostawców ze względu na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna możliwość, że w późniejszym czasie wspomniani dostawcy zapadną od organów podatkowych zwrotu nadpłaty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorcę tych dostaw.

19 Na wstępie należy wskazać, iż prawo do odliczenia stanowi integralny część mechanizmu VAT i co do zasady nie może być ograniczane. System odliczeń ma bowiem na celu całkowite uwolnienie podatnika od ciąż VAT należnego lub zapłaconego w ramach jego działalności gospodarczej. Wspólny system VAT zapewnia zatem neutralność całej działalności gospodarczej w zakresie obciążeń podatkowych, bez względu na cel czy rezultaty tej działalności, pod warunkiem że działalność ta, co do zasady, sama podlega opodatkowaniu VAT (wyrok z dnia 6 lutego 2014 r., Fatorie, C-424/12, EU:C:2014:50, pkt 30, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

20 Zasada neutralności VAT stanowi z tego względu podstawową zasadę wspólnego systemu VAT. W tym kontekście wniosek o zwrot nienależnie zapłaconego VAT należy do zakresu prawa do zwrotu nienależnego świadczenia, które zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ma na celu usunięcie skutków niezgodności podatku z prawem Unii poprzez neutralizację ciąż finansowego niesuszenie obciążającego podmiot, który go w ostateczności rzeczywiście ponosi (zob. podobnie wyrok z dnia 2 lipca 2020 r., Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 24, 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Następnie, w braku przepisów Unii w zakresie udzielenia zwrotu podatków, do państw członkowskich należy ustanowienie w krajowym porządku prawnym warunków występowania z tymi udzieleniami, które to warunki muszą być zgodne z zasadami równoważności oraz skuteczności, czyli nie mogą być mniej korzystne niż warunki dotyczące podobnych udzielenia opartych na przepisach prawa krajowego i nie mogą być ukształtowane w sposób czyniący praktycznie niemożliwym wykonywanie praw przyznanych przez porządek prawny Unii (wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 37; z dnia 26 kwietnia 2017 r., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 50).

22 Ponieważ, co do zasady, także do państw członkowskich należy ustanowienie warunków, na jakich można uregulować VAT nienależnie wykazany w fakturze, Trybunał przyznał, iż system, zgodnie z którym, po pierwsze, dostawca towaru, który wcześniej wpłacił VAT na rzecz organów podatkowych, może udzielić jego zwrotu, a po drugie, nabywca tego towaru może wniesć przeciwko dostawcy powództwo cywilne o zwrot nienależnego świadczenia, jest zgodny z zasadami neutralności VAT i skuteczności. W istocie system taki umożliwia odbiorcy, który poniósł ciężar podatku wykazanego w fakturze w wyniku błędów, otrzymanie zwrotu kwot zapłaconych nienależnie (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 38, 39; a także z dnia 26 kwietnia 2017 r., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 51).

23 Jeżeli jednak zwrot VAT okaże się niemożliwy lub nadmiernie utrudniony, w szczególności w przypadku upadłości dostawcy, rzeczne zasady mogą wymagać, by nabywca danego towaru mógł skierować udzielenie zwrotu bezpośrednio do organów podatkowych. Zatem państwa członkowskie w celu przestrzegania zasady skuteczności powinny określić środki i zasady proceduralne niezbędne do umożliwienia odbiorcy odzyskania podatku nienależnie wykazanego w fakturze (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 41; a także z dnia 26 kwietnia 2017 r., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 53).

24 Ponadto w przypadku gdy na podstawie obiektywnych dowodów zostanie wykazane, że prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego jest podnoszone w sposób noszący znamiona oszustwa lub nadużycia, należy odmówić skorzystania z tego prawa (wyroki: z dnia 2 lipca 2020 r., *Terracult*, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 38; z dnia 13 października 2022 r., *HUMDA*, C-397/21, EU:C:2022:790, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Natomiast, biorąc pod uwagę miejsce, jakie zasada neutralności VAT zajmuje we wspólnym systemie VAT, sankcja polegająca na bezwzględnej odmowie prawa do zwrotu VAT wcześniej wykazanego na fakturze i nienależnie zapłaconego wydaje się nieproporcjonalna, jeżeli nie zostało wykazane żadne oszustwo ani zagrożenie dla budżetu państwa, i to nawet w przypadku udowodnionego zaniedbania ze strony podatnika (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 lipca 2012 r., *EMS-Bulgaria Transport*, C-284/11, EU:C:2012:458, pkt 70; z dnia 2 lipca 2020 r., *Terracult*, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 37).

25 W świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 19–24 niniejszego wyroku przepisy krajowe lub praktyka krajowa, które prowadzą do odmówienia nabywcy towarów zwrotu naliczonego VAT, który został mu nienależnie wykazany na fakturze i który nadpłacił on swojemu dostawcom, wydają się nie tylko sprzeczne z zasadą neutralności VAT i zasadą skuteczności, ale również nieproporcjonalne, jeżeli nie ma on możliwości udzielenia od tych dostawców tego zwrotu jedynie ze względu na przedawnienie, na które powołują się oni wobec niego, i podczas gdy nie zarzuca się mu żadnego oszustwa, nadużycia lub zaniedbania.

26 W tych okolicznościach, jeżeli uzyskanie przez nabywcę od dostawców zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego jest dla niego niemożliwe lub nadmiernie

utrudnione, ów nabywca, wobec braku udowodnionego oszustwa, nadużycia lub zaniedbania po jego stronie, ma prawo skierować swój wniosek o zwrot bezpośrednio do organów podatkowych.

27 Ani wyrok z dnia 13 stycznia 2022 r., *Zipvit* (C-156/20, EU:C:2022:2), ani brak niewypłacalności dostawców, ani też ryzyko podwójnego zwrotu, na które powołuje się sędziya odsyłający, nie mogą podważyć tej oceny.

28 Po pierwsze, w odniesieniu do tego ostatniego wyroku należy zauważyć, że w przeciwieństwie do sytuacji leżącej u podstaw postępowania głównego, odwołanie skarżącego w sprawie leżącej u podstaw rzeczzonego wyroku dotyczyło świadczeń, które zostały błędnie zwolnione z VAT. Tymczasem w tej sprawie, po pierwsze, dostawca nie usiłował odzyskać od swojego klienta niesuszonego pominięcia VAT, a po drugie, organ podatkowy nie wydał względu na tego dostawcy korygującej decyzji podatkowej. Ze względu na te okoliczności Trybunał orzekł, że podatnik nie może domagać się odliczenia kwoty VAT, która nie została mu zafakturowana, a zatem nie została przerzucona na konsumenta końcowego (wyrok z dnia 13 stycznia 2022 r., *Zipvit*, C-156/20, EU:C:2022:2, pkt 31).

29 Po drugie, co się tyczy kwestii, czy brak niewypłacalności dostawców może mieć wpływ na prawo do zwrotu VAT w świetle orzecznictwa wspomnianego w pkt 23 niniejszego wyroku, bezsporne jest, że systematyczne użycie wyrażenia „w szczególności” w tym orzecznictwie wskazuje, że niewypłacalność dostawców jest tylko jedną z okoliczności, w których uzyskanie zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego może być niemożliwe lub nadmiernie utrudnione (wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 41; z dnia 26 kwietnia 2017 r., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 53; z dnia 11 kwietnia 2019 r., *PORR Építési Kft.*, C-691/17, EU:C:2019:327, pkt 42, 48; a także z dnia 13 października 2022 r., *HUMDA*, C-397/21, EU:C:2022:790, pkt 22).

30 Po trzecie, co się tyczy ryzyka podwójnego zwrotu ze względu na okoliczności, że dostawcy mogliby skorygować faktury, pierwotnie wystawione na nabywcę, po zwrocie dokonany na rzecz nabywcy przez organ podatkowy, a następnie wydać zwrotu nadpłaconej kwoty, należy zauważyć, że takie ryzyko jest co do zasady wykluczone w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.

31 Jak bowiem wskazano w pkt 24 niniejszego wyroku, należy odmówić prawa do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego, jeżeli zostanie wykazane, że prawo to zostało podniesione w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie.

32 W tym kontekście Trybunał orzekł, że w dziedzinie VAT stwierdzenie wystąpienia praktyki stanowiącej nadużycie wymaga spełnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze, wymagane jest, aby sporne transakcje, pomimo iż spełniają formalne przesłanki przewidziane w odpowiednich przepisach dyrektywy VAT i ustawodawstwa krajowego transponującego dyrektywę, skutkowały uzyskaniem korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem tych przepisów. Po drugie, z ogółu obiektywnych czynników powinno wynikać, że celem spornych transakcji jest uzyskanie tej korzyści podatkowej (wyroki: z dnia 21 lutego 2006 r., *Halifax i in.*, C-255/02, EU:C:2006:121, pkt 74, 75; a także z dnia 15 września 2022 r., *HA.EN.*, C-227/21, EU:C:2022:687, pkt 35).

33 Tymczasem w niniejszej sprawie wydaje się, z zastrzeżeniem weryfikacji, których dokonanie należy do sądu odsyłającego, po pierwsze, że nabywca zapłacił dostawcom kwoty VAT wskazane na fakturach, a po drugie, że dostawcy ci wpłacili te kwoty VAT organowi podatkowemu. W związku z tym, jeżeli wspomniani dostawcy skorygowali owe faktury i wystąpili do tego organu z wnioskami o zwrot nadpłaty po tym, jak ów organ zwrócił nadpłatę nabywcy zafakturowanych towarów, mimo że początkowo dostawcy ci powołali się na przedawnienie

wobec tego nabywcy i wyrażnie wykazali w ten sposób brak interesu w uregulowaniu sytuacji, ??dania te nie mog? mie? innego celu ni? uzyskanie korzy?ci podatkowej sprzecznej z zasad? neutralno?ci podatkowej. Taka praktyka stanowi?aby zatem nadu?ycie w rozumieniu przytoczonego powy?ej orzecznictwa i nie mog?aby prowadzi? do zwrotu na rzecz tych dostawców, co wyklucza ryzyko podwójnego zwrotu.

34 Wreszcie w odniesieniu do odsetek Trybuna? wielokrotnie orzeka?, ?e w przypadku gdy pa?stwo członkowskie pobra?o podatek z naruszeniem zasad prawa Unii, podmiotom prawa przys?uguje prawo do zwrotu nie tylko nienale?nie pobranego podatku, lecz tak?e kwot zap?aconych na rzecz tego pa?stwa lub pobranych przez to pa?stwo bezpo?rednio w zwi?zku z tym podatkiem, co obejmuje równie? straty spowodowane utrat? mo?liwo?ci dysponowania ?rodkami finansowymi w nast?pstwie przedwczesnej wymagalno?ci podatku (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 grudnia 2006 r., *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C?446/04, EU:C:2006:774, pkt 205; z dnia 13 pa?dziernika 2022 r., *HUMDA*, C?397/21, EU:C:2022:790, pkt 32).

35 W niniejszej sprawie jedynie wykonanie wyroku s?du odsy?aj?cego z dnia 2 lipca 2019 r., w którym zmniejszono odliczenie podatku naliczonego z 19 % do 7 %, mog?oby poci?gn?? za sob? obci?zenie gospodarcze skar?cego w post?powaniu g?ównym odpowiadaj?ce ró?nicy mi?dzy stawk? podstawow? VAT a stawk? obni?on?.

36 Zatem w przypadku gdy skar??cy w post?powaniu g?ównym rzeczywi?cie zap?aci? ju? organom podatkowym kwot? odpowiadaj?c? zmniejszeniu jego pierwotnego odliczenia, ponio?byby szkody finansow?, poniewa? nie mo?e dysponowa? t? kwot?. Wynika z tego, ?e w braku zwrotu VAT nienale?nie pobranego przez organ administracji w rozs?dnym terminie szkoda ta, w zakresie, w jakim wynika z naruszenia przez pa?stwo członkowskie prawa Unii wed?ug pkt 25 niniejszego wyroku, powinna zosta? zrekompensowana poprzez zap?at? odsetek za zw?ok?.

37 W ?wietle powy?szych wzgl?dów na zadane pytanie nale?y odpowiedzie?, ?e dyrektyw? VAT, zasad? neutralno?ci VAT i zasad? skuteczno?ci nale?y interpretowa? w ten sposób, ?e wymagaj? one, aby odbiorcy dostaw towarów przys?ugiwa?o bezpo?rednio wzgl?dem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienale?nie wykazanego na fakturze, który on zap?aci? swoim dostawcom i który wp?acili oni do skarbu pa?stwa, jak równie? zwi?zane z nim odsetki, w okoliczno?ciach, w których, po pierwsze, nie mo?na mu zarzuci? oszustwa, nadu?ycia lub niedbalstwa, nie mo?e on ju? ??da? tego zwrotu od tych dostawców ze wzgl?du na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna mo?liwo??, ?e w pó?niejszym czasie wspomniani dostawcy za??daj? od organów podatkowych zwrotu nadp?aty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorc? tych dostaw. W braku zwrotu VAT nienale?nie pobranego przez organ administracji podatkowej w rozs?dnym terminie szkoda poniesiona w wyniku braku mo?liwo?ci dysponowania kwot? odpowiadaj?c? temu nienale?nie pobranemu VAT powinna zosta? zrekompensowana poprzez zap?at? odsetek za zw?ok?.

W przedmiocie kosztów

38 Dla stron w post?powaniu g?ównym niniejsze post?powanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed s?dem odsy?aj?cym, do niego zatem nale?y rozstrzygni?cie o kosztach. Koszty poniesione w zwi?zku z przedstawieniem uwag Trybuna?owi, inne ni? koszty stron w post?powaniu g?ównym, nie podlegaj? zwrotowi.

Z powy?szych wzgl?dów Trybuna? (ósma izba) orzeka, co nast?puje:

Dyrektyw? Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od warto?ci dodanej, zmienion? dyrektyw? Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010

r., a także zasadę neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że:

wymagają one, aby odbiorcy dostaw towarów przysługiwało bezpośrednio względem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze, który on zapłacił swoim dostawcom i który wpłacili oni do skarbu państwa, jak również związane z nim odsetki, w okolicznościach, w których, po pierwsze, nie można mu zarzucić oszustwa, nadużycia lub niedbalstwa, nie może on już żądać tego zwrotu od tych dostawców ze względu na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna możliwość, że w późniejszym czasie wspomniani dostawcy zadowolą się od organów podatkowych zwrotu nadpłaty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorcę tych dostaw. W braku zwrotu VAT nienależnie pobranego przez organ administracji podatkowej w różnym terminie szkoda poniesiona w wyniku braku możliwości dysponowania kwotą odpowiadającą temu nienależnie pobranemu VAT powinna zostać zrekompensowana poprzez zapłatę odsetek za zwłokę.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.